



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 7628/2021**  
**30.03.2022. године**  
**Београд**

## **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Васо Остролучанин, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 139/2018 од 24.05.2018. године, у седници одржаној 30.03.2022. године, донео је

## **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 139/2018 од 24.05.2018. године.

## **Образложење**

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 368/16 од 14.09.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати и то: износ од 400.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.07.2009. године као дана подношења тужбе па до коначне исплате; износ од 88.600 евра са каматом коју прописује Европска централна банка почев од 13.07.2009. године као дана подношења тужбе до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 91.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 139/2018 од 24.05.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је својеручно потписао да је од тужиоца примио по признаницама у периоду од 12.05.2006. године до 12.06.2008. године, на име позајмице са роком враћања по налогу зајмодавца, укупан износ од 88.600 евра и 400.000,00 динара. Између предузећа „Bulvesco“ о.о.д. експорт – импорт Софија, кога је заступао тужилац у својству директора и власника и „LLT Agro“ доо, Београд, кога је заступао тужени као директор, закључен је 26.04.2006. године уговор о пословно-техничкој сарадњи, ради очувања и експлоатације воћних засада вишње на плантажи „Томашевац“. Чланом 4. уговора предузеће „Bulvesco“ се обавезало да исплати заостале плате радника у износу од 5.250.000,00 динара најкасније до 10.05.2006. године, да исплати доспеле обавезе према ЗЗ „Томашевац“ у износу од 800.000,00 динара до краја септембра 2006. године, да предузме све мере на заштити воћних засада од присутних и могућих болести, да изврши хемијску заштиту адекватним препаратима, да обезбеди механизацију и друге прикључне машине за рад у плантажи, да води рачуна о воћним засадама, а предузеће „LLT Agro“ да омогући неометан и неограничен увид у стање плантаже и организује бербу вишње рода 2006. године, као и да одмах омогући приступ предузећу „Bulvesco“ плантажи у Томашевцу. Предузеће „LLT Agro“ доо упутило је 17.05.2006. године предузећу „Bulvesco“ о.о.д. изјаву да потврђује да је за тачност извршеног обрачуна личних примања према радницима једино одговоран „LLT Agro“, те да је ово предузеће примило по платним списковима, а према уговору са „Bulvesco“ о.о.д. од 26.04.2006. године, на име исплата заосталих личних примања радника, износ од 806.706,00 динара по признаници од 18.05.2006. године, износ од 1.125.000,00 динара по признаници од 19.05.2006. године, износ од 333.553,00 динара по признаници од 29.05.2006. године, износ од 1.840.000,00 динара по признаници од 23.06.2006. године, износ од 926.000,00 динара по признаници од 24.06.2006. године и износ од 726.600,00 динара по признаници од 25.06.2006. године, да је ЗЗ „Томашевац“ плаћен износ од 872.000,00 динара по члану 4 уговора од 26.04.2006. године, да су задужена хемијска средства и да су искоришћена на плантажи „Томашевац“, да је извршено плаћање режије по признаници од 05.07.2006. године и трошкова чишћења корова, тарупирања, тањирања, прскања у плантажи и коришћења пумпе. Током 2007. године, тужилац је водио преговоре са туженим да купи плантажу па је са ВВ, сестром туженог, предузеће „New Bulvesco LTD“, кога је заступао тужилац као оснивач и директор, закључио уговор о куповини њеног удела дана 29.03.2007. године, с тим што је вансудским поравнањем од 25.09.2007. године констатовано да је испуњење обавезе предвиђено чланом 4. уговора о преносу удела уговорне стране „New Bulvesco LTD“, постало отежано, јер је на име истих другој уговорној страни ВВ исплаћен само износ од 27.100,00 евра, те да се поравнањем регулишу имовински односи, тако да се ВВ обавезала да на име примљеног износа од 27.100,00 евра, који не може да врати, уступи друго уговорној страни на коришћење део воћног засада вишње које се налази у месној заједници Томашевац. Тужилац је по вансудском поравнању примио износ од 248.000,00 динара по признаници од 23.06.2008. године и потврдио пријем износа од 604.000,00 динара до

02.07.2008. године по потписаној признаници, а по отпремници предузећа „Bulvesco“ описана је из „Томашевца“ роба свеже вишње у износима наведеним у поравнању.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је туженог обавезао да тужиоцу на основу уговора о зајму исплати утужени износ са каматом у смислу одредбе члана 557. Закона о облигационим односима пошто је закључио да је тужени, потписујући својеручно, без печата фирме, признанице приложене уз тужбу изразио вољу да са тужиоцем закључи уговор о зајму и преузео је обавезу да врати тужиоцу примљени износ од укупно 400.000,00 динара и 88.600 евра. Како тужени није доказао да је примљени новац вратио тужиоцу, то је дужан на основу одредбе члана 562. став 1, члана 324. став 1. и 2. и члана 277. став 1. Закона о облигационим односима да врати тужиоцу наведене износе са каматом од подношења тужбе па до исплате. Признанице и потврде приложене уз тужбу не односе се на извршење обавеза из уговора о пословно-техничкој сарадњи и из уговора о уступању удела, јер је тужилац током поступка приложио доказе да су извршене све обавезе из уговора о пословно техничкој сарадњи, које се односе на исплате заосталих плата радника, доспеле обавезе према ЗЗ „Томашевац“ и обавезе на предузимање мера заштите, воћних засада од болести, односно хемијску заштиту, а није уговором предвиђена обавеза предузећа тужиоца да плаћа накнаду за закуп плантаже.

Другостепени суд је прихватио правну аргументацију првостепеног суда и потврдио првостепену пресуду.

По налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су оценили основаним захтев тужиоца за исплату утуженог износа, због чега су неосновани ревизијски наводи који указују на супротно.

Одредбом члана 557. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари, исте врсте и истог квалитета. Обавезе зајмопримца прописане су одредбом члана 562. став 1. истог закона, тако што је зајмопримац дужан вратити, у уговореном року, исту количину ствари, исте врсте и квалитета. Дејства уговора, прописана су одредбом члана 148. став 1. Закона о облигационим односима, тако што уговор ствара права и обавезе за уговорне стране.

У конкретном случају, тужени је у својству зајмопримца, односно уговорне стране по усменом уговору о зајму, примио од тужиоца у периоду од 12.05.2006. године до 12.06.2008. године укупан износ од 88.600 евра и 400.000,00 динара, па је у материјално правном односу који представља основ за постојање обавезе туженог у односу на тужиоца за повраћај примљеног зајма. То води закључку да је тужбени захтев тужиоца основан, па је правилном применом материјалног права, тужбени захтев усвојен.

Наводима ревизије се правилност побијане пресуде не доводи у сумњу. У поступку је утврђена битна чињеница да је између тужиоца и туженог закључен усмени уговор о зајму, те је правилно примењено правило о терету доказивања прописано одредбама члана 228. – 231. ЗПП у односу на обавезу туженог да докаже да је позајмљени новац вратио. Ревизијом се у суштини оспорава утврђено чињенично

стање. У оспоравању правилности примене материјалног права, ревизија се фактички позива на одредбе члана 99. и 100. Закона о облигационим односима (тумачење уговора), чијој примени нема места у ситуацији када је садржина правног односа свестрано испитане и утврђена, те нема потребе ни за тумачењем уговора, јер је утврђено да је обавеза туженог проистекла из усменог уговора о зајму, а да закључен уговор о пословно техничкој сарадњи и уговор о преузимању удела представљају независне правне послове.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци пресуде применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија  
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**